

Презентація на тему: «Економічне диво Сінгапуру: рецепт процвітаючої держави від Лі Куан Ю

Старт.

Починалося все більш ніж прозаїчно. У 1963 році Малайзія і Сінгапур отримали незалежність від Британської імперії, і підписали договір про злиття в одну країну. Час був неспокійний – союз супроводжувався кривавими сутичками між жителями Сінгапуру різних національностей: китайцями, малайцями, індійцями. Через конфлікти і різних уявлення про закони нової держави всього через два роки, в 1965-му Сінгапур був виключений зі складу Малайзії.

Отримавши вимушену незалежність, маленький острів, який менше Києва за площею і має зараз населення понад 5 млн осіб, опинився в незавидному становищі: природних ресурсів і навіть власної питної води тут немає, значна частина населення жила на межі бідності в трущобах, а всі мізерні бюджетні кошти роз'їдала важка корупція.

Оголошуючи про виключення Сінгапуру з Малайзії на прес-конференції, прем'єр Лі не міг стримати сліз. Ще кілька тижнів він був у такому пригніченому стані, що взяв тривалий лікарняний. Тоді ніхто не міг навіть уявити, що всього за кілька десятиліть Сінгапур перетвориться на одну з фінансових столиць планети, а ВВП на душу населення зросте в сто разів і складе \$55 182 – один з найвищих показників у світі. Для порівняння: в Україні цей показник – \$2979.

Відразу після здобуття незалежності Лі заявив, що нова країна буде будуватися на основі ідей мультикультуралізму – тут будуть поважати всі релігії, а всі національності отримають рівні права. Ця ідея була потрібна Сінгапуру як повітря, адже тут змішалися багато національностей і релігій: 76,8% китайців, 13,9% малайців, 7,9% індійців, а також англійці, араби, євреї та багато інших. 40% населення сповідує буддизм, інші є християнами, мусульманами та представниками інших релігій. Національною ідеєю нової країни стали не красиві патріотичні гасла, а раціональний прагматизм, заснований на загальному бажанні жити в достатку, за законом і справедливостю.

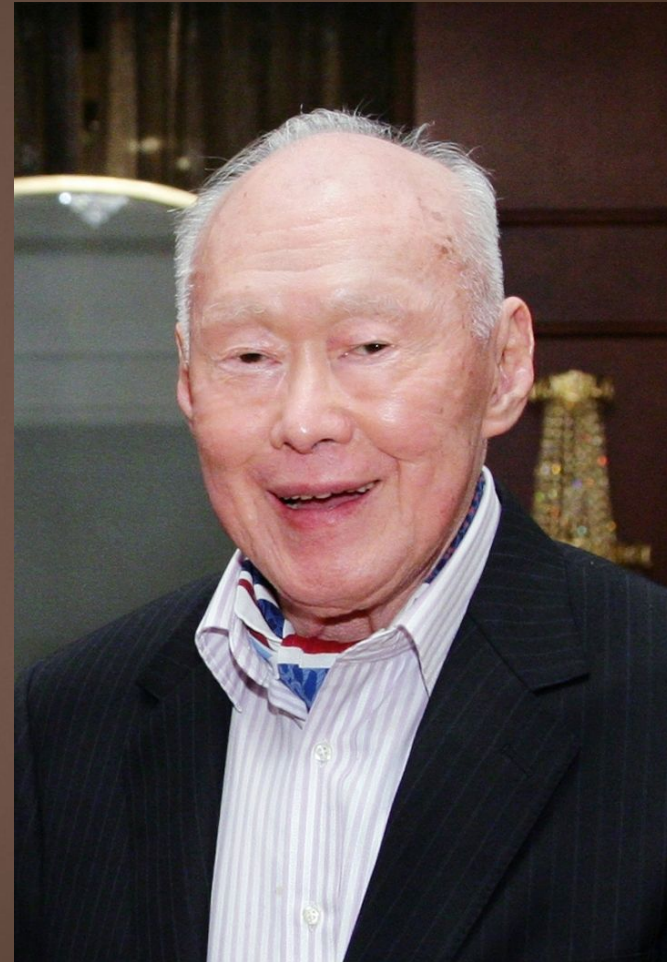

1959 рік. Сінгапурці були впевнені, що вибрали надійну людину.

Біографія

Життєвий шлях самого Лі вражає. Він був з родини китайських емігрантів в третьому поколінні, яка тримала в Сінгапурі кілька магазинів. До речі, його тітка була першою жінкою-лікарем в країні. Під час Другої світової війни, коли Сінгапур, як і більшу частину решти Азії, окупували японці, Лі вивчив японську мову, бажаючи працювати перекладачем. Після війни він вступив до Кембриджського університету в Британії, де вивчав право і познайомився зі своєю майбутньою дружиною. Повернувшись додому, вони заснували юрфірму, яка успішно працює досі. У 1955 році Куан Ю був обраний до парламенту, а на виборах через чотири роки його партія отримала більшість, зробивши Лі прем'єром.

Цікаво, що самі жителі Сінгапуру відгукуються про фігуру Лі Куан Ю і його реформи з великою повагою, але не завжди підтримують його політику. "Він дав моїй родині пільгове житло і освіту, тому ми зобов'язані йому всім. У ті часи життя була дуже складне. Але молодь навряд чи буде це пам'ятати", – говорить 65-річна Сум Чоі Йок. А 34-річний Вонг Чі Вай вважає, що уряд повинен бути більш відкритим. "Пан Лі робив те, що було необхідно робити в той час. Але зараз багато змінилося в світі і в Сінгапурі", – говорить він.

Сінгапурська англійська

Англійська мова була заснована в Сінгапурі колоністами протягом 19 століття. Сінгапур - космополітичне місто, де 37% населення народилося за межами країни. Сінгапурці, навіть представники тієї самої етнічної групи, мають багато різних перших мов та культур. Наприклад, у 2005 році серед Китайських сінгапурців, більше третини розмовляли англійською мовою як основною вдома, тоді як майже половина розмовляла мандаринською мовою, а решта говорили різними взаємно незрозумілими сортами китайської. В індійській громаді більшість жителів Сінгапуру індійського походження говорять або англійською, або південноазіатською мовою. Англійська мова зараз є найпопулярнішим засобом спілкування студентів від початкової школи до університету. Багато сімей регулярно використовують дві-три мови, і англійська часто є однією з них. Рівень вільного володіння англійською мовою серед жителів Сінгапуру також сильно варіюється від людини до людини, залежно від рівня їхньої освіти.

Єдиним природним ресурсом, яким володіє Сінгапур, є його працюючий та високоосвічений народ, із самого початку уряд орієнтувався на професіоналізм і високу якість освіти управлінських кадрів державної служби, зростання якості робочої сили. На роботу в державні установи приймалися найкращі випускники університетів, науковці-дослідники та інженери Сінгапуру, що поверталися після навчання та стажування з Великобританії та США, Австралії й Нової Зеландії, деяких країн континентальної Європи. Численні фахівці державного та приватного секторів направлялись у відрядження до провідних країн світу, вивчаючи передовий досвід інших країн у різних сферах господарства й доводячи, що Сінгапур — перспективне місце для налагодження співпраці, вкладення капіталів, застосування нових технологій і розміщення виробництв. Оскільки країна не мала природних ресурсів, її головним ресурсом мали стати дисципліна, розум, здібності, освіта й винахідливість населення. При цьому активно використовується іноземний інтелектуальний і робочий потенціали. При власній незначній кількості населення (5,4 млн чоловік) сінгапурська влада активно заохочує до роботи в країні кращих фахівців різних галузей зі всього світу. За офіційною статистикою, близько 40% працюючого населення є іноземцями.

2005

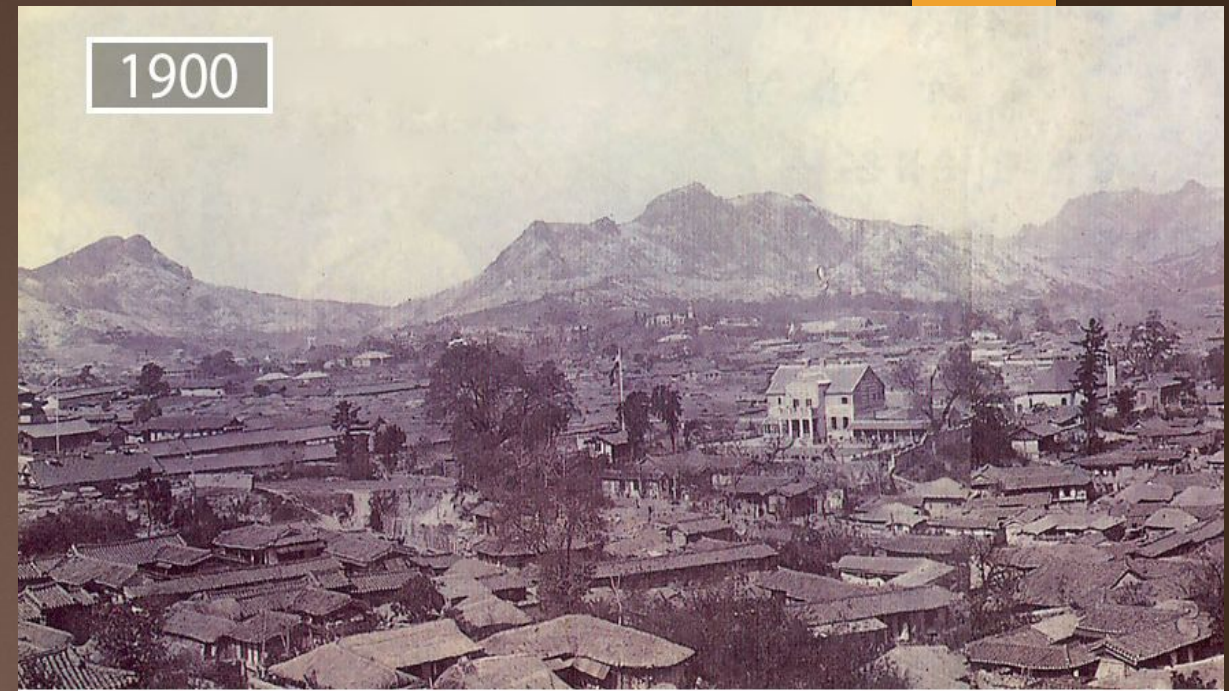

Зараз

На початку 1990-х років Сінгапур перетворився на одну з фінансових столиць світу, а його валютний ринок сьогодні є найбільшим в Азії й третім за розміром у світі після лондонського та нью-йоркського. Головними передумовами такого успіху були: домінування закону, наявність незалежної й чесної судової влади, стабільний, компетентний і чесний уряд.

За словами Лі Куан Ю, якби його запитали одним словом відповісти, в чому секрет успіху Сінгапуру, він би відповів, що це — «довіра». Саме це змусило свого часу іноземних інвесторів, попри світову кризу та кризові явища в інших країнах ПСА, розмістити тут свої заводи та нафтопереробні підприємства. Сінгапур став третім у світі після Г'юстона і Роттердама центром з нафтопереробки, третім (після Нью-Йорка та Лондона) світовим центром торгівлі нафтою і нафтопродуктами, найбільшим світовим ринком танкерів для нафти і пального, світовим лідером нафтохімічного ринку. Країна є також світовим лідером з виробництва СПБУ — самопідйомних плавучих бурових установок і єдиною країною в Азії, що має найвищий кредитний рейтинг від усіх головних рейтингових агентств світу. Економіка Сінгапуру вважається однією з найбільш ефективних у світі, а сама країна — однією з найменш корумпованих. Система забезпечення житлом сінгапурців є чи не найкращим у світі прикладом державного житлозабезпечення.

1900

Зараз

Досвід Сінгапуру є прикладом успішної політики збереження міжнаціонального та міжконфесійного миру в багатонаціональній державі, ефективної боротьби з корупцією, вмілого залучення іноземних інвестицій, високого рівня охорони здоров'я та освіти, мудрого, ефективного та просвіченого державного управління.

Сінгапур — це успішний та привабливий приклад реалізації стратегії формування сучасної єдиної нації, впровадження на практиці ідеології розвинутого меритократичного суспільства трудоголівів. Сінгапурські принципи меритократії й досягнення найвищих стандартів практично в усіх сферах суспільного життя є тією важливою основою, яка формує відчуття успішності, впевненості у собі та національної гордості сінгапурців.

На переконання Лі Куан Ю, є три головні «стратегічні» причини успішного розвитку Сінгапуру:

- стабільність і згуртованість суспільства;
- притаманне місцевій культурі прагнення добиватися найвищих результатів та економні й працьовиті люди, які завжди роблять внесок у майбутнє країни й наступні покоління;
- глибока повага до освіти і знань.

Разом із тим, перебуваючи у вересні 2010 року з приватним візитом в Україні на запрошення керівництва її уряду, на той час міністр-ментор Сінгапуру пан Лі зазначив такі три «тактичні» передумови сінгапурського економічного дива: 1) гранично привабливе для іноземного бізнесу внутрішнє законодавство; 2) введення англійської мови як державної та мови загального спілкування всіх етнічних груп країни; 3) жорсткі методи боротьби з корупцією і непотизмом, які дозволили за дуже короткий час подолати ці потворні виразки суспільства.

** Сінгапур — це успішний та привабливий приклад реалізації стратегії формування сучасної єдиної нації, впровадження на практиці ідеології розвинутого меритократичного суспільства трудоголівів. Сінгапурські принципи меритократії й досягнення найвищих стандартів практично в усіх сферах суспільного життя є тією важливою основою, яка формує відчуття успішності, упевненості у собі та національної гордості сінгапурців

2000

СЕЙЧАС

БОРОТЬБА З КОРУПЦІЄЮ І СУЇЦИД ДРУГА

В Україні Лі Куан Ю відомий фразою: "Щоб подолати корупцію, почніть з того, що посадить трьох своїх друзів. Ви знаєте, за що, і вони знають". Ось тільки у випадку прем'єра це були не просто красиві слова. Він дійсно почав з того, що створив спеціальний антикорупційний орган, який в народі називали "Бюро з розслідування заразної жадібності". Воно було наділене авторитарними повноваженнями: без суду могло затримувати і обшукувати підозрюваних і перевіряти їх рахунки.

Перевірки проходили навіть члени сім'ї Лі та його соратники. Один з найгучніших випадків стався в 1987 році з міністром розвитку Те Чін Вангом, який, до того ж, був старим соратником і другом прем'єра. Було встановлено, що він отримав два хабарі – у розмірі півмільйона сінгапурських доларів. Дізнавшись про розслідування, Ванг написав прем'єру записку і наклав на себе руки. "Як порядний джентльмен, я повинен заплатити найвищу ціну за помилку", – йшлося в посланні, яке прем'єр зачитав з трибуни парламенту. Це стало знаком для багатьох інших високопоставлених корупціонерів, і багато з них втекли з країни. Але є й ті, хто досі відбуває термін у в'язниці за хабарі.

Щоб уникнути багатозначності законів і заплутаних процедур, які відкривають можливості для корупції, в країні були максимально спрощені всі закони, що стосуються особливо податків. Більшість видів ліцензій та дозволів були скасовані. На посади суддів були поставлені найкращі приватні адвокати країни, що мали хорошу репутацію, а зарплати суддів були підняті до сотень тисяч доларів на рік. Зарплати всіх держчиновників також прирівняні до зарплат у великих компаніях.

Прощання

Прощання з Лі, який займав цю посаду протягом 31 року, тривало майже тиждень, а бажаючі віддати данину поваги покійному стояли в черзі по 8 (!) годин. Багато хто не могли стримати сліз. І це не дивно: 91-річний колишній правитель зробив з найбіднішого острова в світі одну з найбагатших країн.

3 Лі прощались тиждень